

Relațiile de proprietate în unitățile teritorial-administrative otomane din Țara Moldovei (anii 1486-1621)

Igor BERCU

Instaurarea efectivă a suzeranității otomane asupra Țării Moldovei a fost pregătită și apoi asigurată printr-o centură de posesiuni otomane, cu teritoriile înstrăinate și trecute sub directa administrare a Porții Otomane.

Conform sistemului otoman, pământurile ocupate erau înregistrate și apoi redistribuite supușilor otomani. Loturile care generau un venit de până la 20.000 de *acke* se numeau *timare*, cele cu un venit între 20.000 și 99.999 *acke* se numeau *zeamete*, iar cele cu un venit de peste 100.000 *acke* erau cunoscute ca *hass*-uri. De asemenea, existau proprietăți ale fundațiilor pioase – *vakif*-uri, constituite pe parcurs în *kaza*-lele Chilia și Cetatea Albă.

Posesiunea pământului, era condiționată de îndeplinirea unei obligații, de regulă militare. Timarioții sau zaimii era obligați să se prezinte la oaste, ori de câte ori era nevoie, cu un număr de oșteni echipați, proporțional cu mărimea veniturilor sale. La rândul său, fiscul otoman își păstra dreptul de stăpân suprem asupra pământurilor, inclusiv a celor religioase, spre deosebire de lumea occidentală din evul mediu clasic.

Prin urmare, Poarta Otomană a schimbat din temelie structura formelor de proprietate în unitățile teritorial-administrative, constituie în urma anexiunilor pe teritoriul Țării Moldovei.